

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

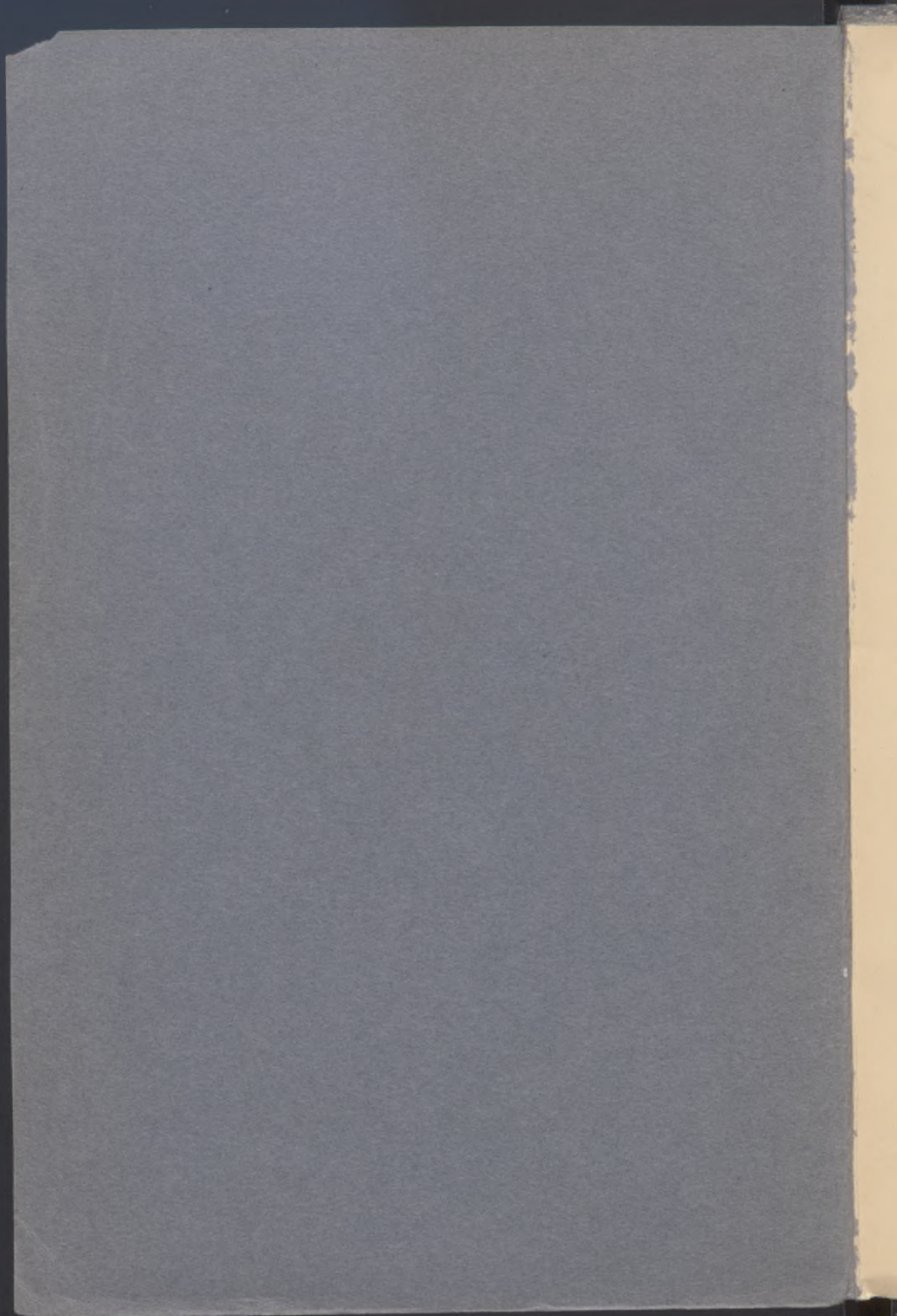
(Mr.) Little
So

Swanberg, N.

Saugoffer.

1930

(K.) lit.
60.

NILS SVANBERG

SÅNGOFFER

STOCKHOLM

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

GÖTEBORGS
STADSIBLIOTEK

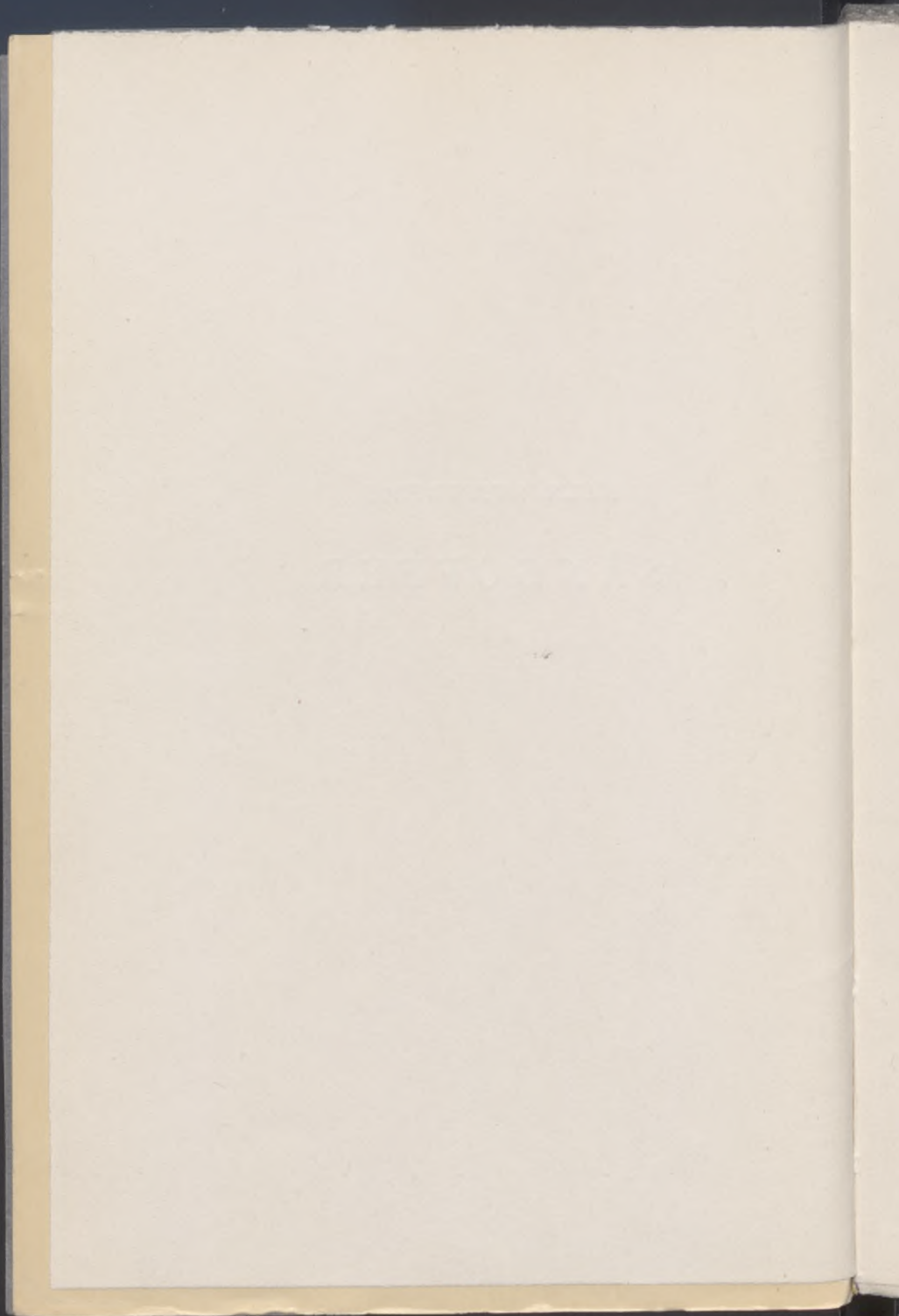
THE
SANDY GOLFERS

THE
SANDY GOLFERS

NILS SVANBERG

SÅNGOFFER

SÅNGOFFER

DIKTER

AV

NILS SVANBERG

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Copyright. Albert Bonnier 1930.

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1930

Invokation

Du gud av ljus och strid, din stolta fackla
är tung, dess sken är glöd, dess eld är dån.
Men jag vill bära den, och icke vackla,
på vägen dit där ljuset kommer från.
Ty jag har rätt, och jag har makt därtill.
Långt har jag gått, lång tid har jag fått törsta.
Du är min gärning. Du är allt jag vill
och längtar — lagens sista bud och första.

Du gud av sång och lugn — giv mig ditt lugn.
Tung slår en rök från lidelsernas ugn.
Var dagen het, så låt mig somna stilla.
O gud av sång och lugn, giv mig ditt lugn.

Låt inga onda minnen stå mig mot.
Slå ned, slå ned som ormen för din fot
de makter, som föröda och förvilla.
Låt inga onda minnen stå mig mot.

Då skall jag åter sjungande och rak
mot nya, stora lyckoöden tåga.
Vi skulle jag ej vara värd din sak.
Vi skulle jag ej bära högt din låga.
Jag vet: den väg jag bär den blir ej lång.
Så finns det andra att till vapen kalla.
Jag bar den dock ett stycke under sång.
Den var dock min, förrn dunklet måste falla.

En Örjansvisa

»Sankt Örjan, du min riddare god,
du skall mitt ärende utrida
till Babylon, den stora stad,
att emot draken strida.» —

Du tror väl ej, att seger står
och väntar var du rider.
Din dag blir lång, din kamp blir svår.
Du tröttnar vad det lider.

Du tror väl ej, att du med ens
skall nå det stora målet.
Du skall ock känna, hur det känns,
när rosten tär på stålet —

när vägen mörknar mer och mer
och trött din afton skrider.
Och minnena bli fler och fler
men utan hopp du strider.

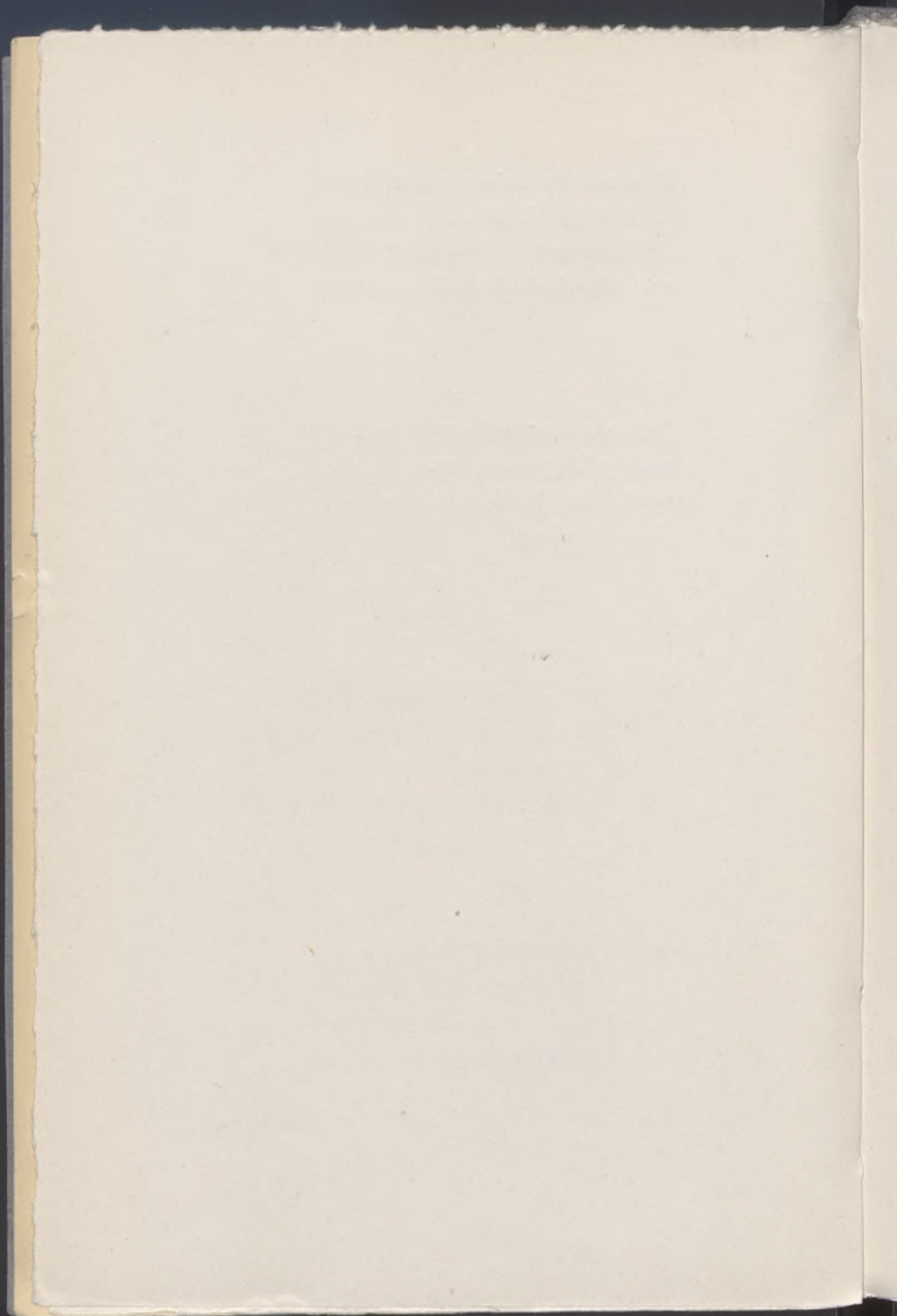
Du fråga skall, varthän den flög,
den kraft som lyst och lågat,
och varför intet offer dög
och när ditt mått är rågat.

Och du skall stå där andra stått
och lära samma läxa
och tro, att intet som du sått
får lov att gro och växa.

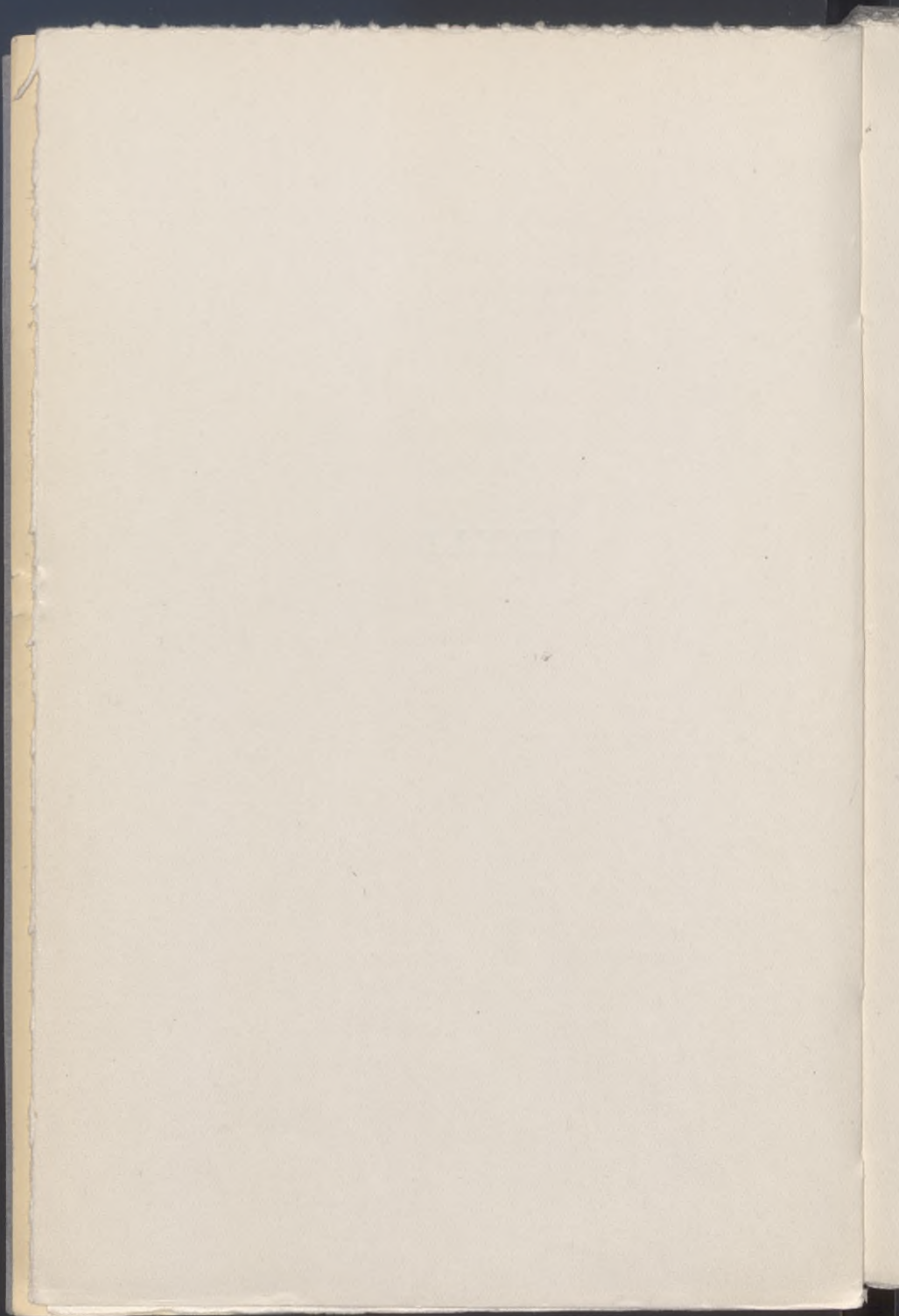
Din själ skall varda trött och tung,
ditt mod skall föga båta.
Det ondas makt är evigt ung,
och du skall bittert gråta.

Men när du sista drycken tömt,
skall du i fjärran se
det land som någon gång du drömt
och därvid skall du le.

Och något som du nästan glömt
vad verkligen det var,
skall icke bli till mörker dömt,
skall leva kvar.

IDYLL

I.

Ni alla som ha kärt det vackra — hyllen
med mig den evigt blommande idyllen.
Dess leende är allvar: blicken fylld
av minnen efter tunga gångna strider.
Stor är dess stillhet, medan solförgylld
en kväll i skogens famn till vila skrider.

Ni alla som ha svårt av livet — hyllen
med mig den aldrig svikande idyllen.
Det finns en gammal dröm som gror och gror
i någon hemlig vrå av mänskohjärtat,
ett hopp att glädjen varder mycket stor
där bitterheters bitterhet har smärtat.

Den evigt fjärran, evigt blå idyllen,
den evigt sjungande — den lever kvar
med alla stora frågor, stora svar.
Den vårens lycka som så långsamt dog,
den ödets stund som häftigt, häftigt slog,
och allt vad gamla vänner fordom sagt
och vad av offer som man själv har bragt —
det skall ej dö, skall alltid leva kvar
med makten av en sång som evigt var.

II.

Nu vilar efter soluppgångens möda
en nyfödd dag på åsens kant och gjuter
sitt trygga sken, det varma morgonröda
in under valvets låga stilla skyar
på mörkblå sjö, på vänligt nära byar
och gränslöst fjärran, dimmigt blåa berg.
Det är som kvällde denna starka färg
ur själva marken upp. Och solen sluter
i morgonundrets bävande minuter
all världen till sin famn — till tecken att
ett under sker, att världen sig förnyar
och allt är glömt som drömts i sorg och natt.

Men allt det spel av färg som plötsligt stiger
ur vattnet, ängen, skogens gömmor fram,
är från en fjärran värld, där rymden tiger
oändligt stilla, ren och allvarsam.

O måtte helt det nya livet fyllas
av ljus från denna gyllne morgonvärld
och vandra stolt och leende sin färd
på jorden, där allt liv skall nedermyllas.

III.

Jag vill tänka på den stora, ljusa sjön
när mitt liv går förstämt och förvirrat.
Jag vill tänka på bergen bortom ön.
Det är dit jag har längtat i lönn,
när min tanke så vida irrat.

Jag vill minnas en ljuv melodi,
som smög in i en sommarnatts grönska.
Jag vill tro att det ej är förbi,
fast jag vet, att det aldrig kan bli
som människor önska.

Jag vill minnas en natt som var stum
av lycka mera än andra.
Under skyar var luften ljum,
och sjön var stilla och skum
och vägarna sköna att vandra.

IV.

Alla de ljusa hagar där
förr vi ha vandrat ofta,
alla de sommarns dagar när
rymden var hög och stilla,
alla de daggiga morgnar vi känt
björkar och granar dofta,
allt som en flyende sommar har tänt:
intet skall tiden förspilla.

All vår unga, oroliga
länglansbrinnande väntan
växte medan den soliga
dagen sjönk över skogen

— klingade äntligt i lycka ut
vid mötet i kvällen på gläntan.
Blev så en glädje som aldrig tar slut,
ty sången bevarar den trogen.

V.

Stark och lycklig klöverdoft
söver mina sinnen.
Snart blir allting ändå stoft.
Allting blir till minnen.

Dessa björkars jämna sus,
som mitt hjärta söver,
denna sommars fina rus —
det skall allt gå över.

Smärtan vände hastigt om.
Så skall ock min stora
nya lycka småningom
ljus och liv förlora.

*

O vad gör det, att förbränt
mycket från mig svinner,
blott den eld jag städse känt
outsläcklig brinner,

O vad gör det, att vi gå,
då så många dagar
oförvissneligt bestå,
skönt, som sol i hagar
innan kvällen faller på.

VI.

Det minnet får ej ro,
hur vattnets glans var blek
omkring vår yra lek. —
Jag går på minnets bro.

Lätt vind i vass och snår,
lätt doft förkunnar det:
att du vid stranden står
och väntar längtanshet.

Små moln som rosenblad
gå upp, och solen skymms.
Vi ha ej hem och stad
där all vår lycka ryms.

VII.

En röst i fjärran säger, att jag skall
bli mycket, mycket lycklig inom kort.
Min ångest och min bittra längtan all,
mitt hjärtas oro — allt skall glömmas bort.
En frusen klang befriar sig och svingar
på lyckans solbelysta starka vingar.
Din stämmas fjärran stigande och fall
en stor och lycklig verklighet mig bringar.

Och jag som trott på mörkrets evighet
skall lära mig, hur litet dock jag vet
om livets rikedom som ej har slut
och lyckans rika blom som kan slå ut,

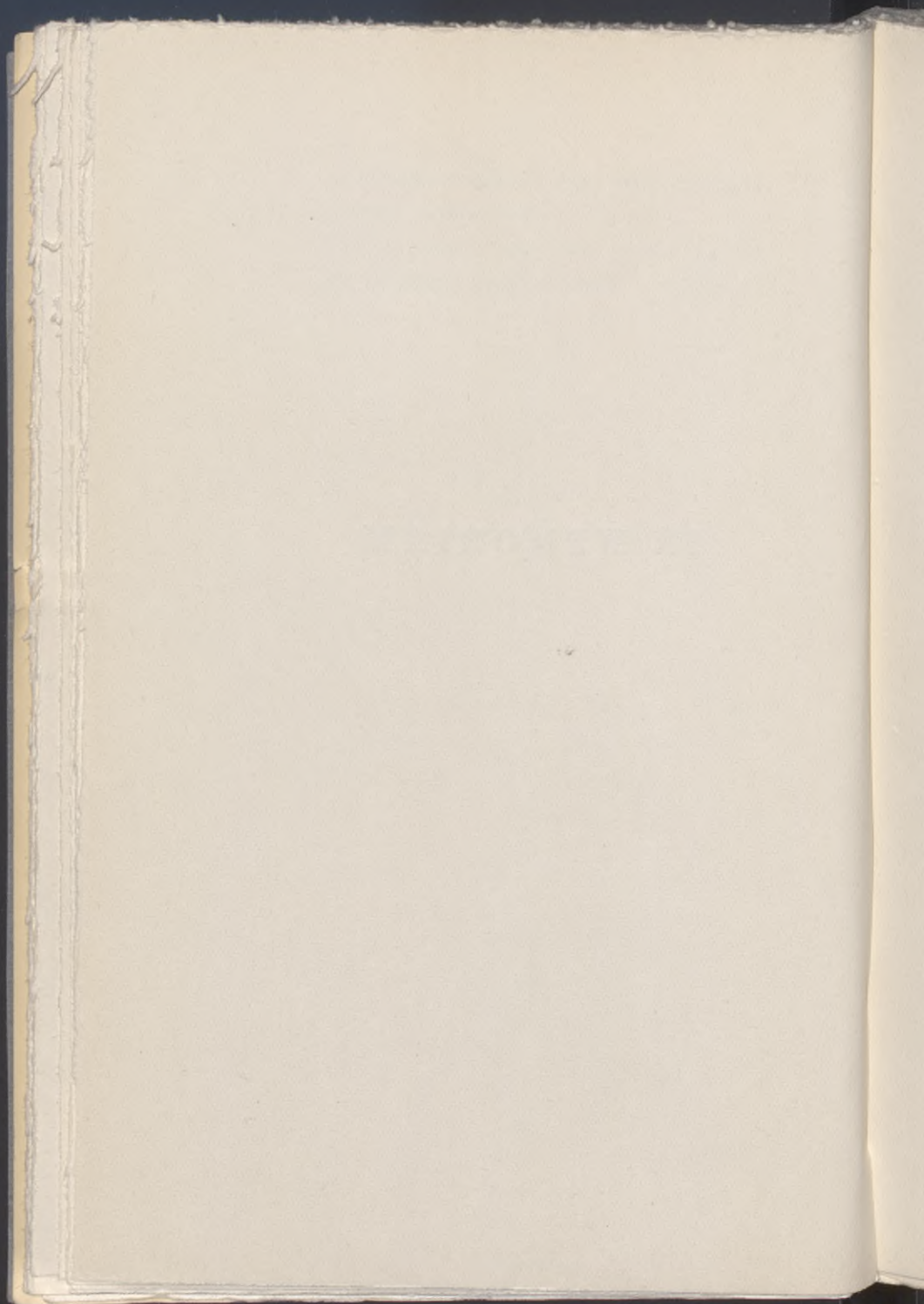
där man går fram på frusen fattig jord. —
Jag hör med andakt dina stilla ord.
Allt som den långa, hårda mödans dag
har givit, hjärtats ödesbundna slag —
allt skall bli stilla. Allt skall nu bli glömt,
som om jag inga onda drömmar drömt,
blott lyssnat, hur din goda fjärran röst
bär lugn till allt som lågar i mitt bröst. —
Jag hör din röst och minns, hur sommarn log,
när all dess lust i våra hjärtan slog.
En fånge får ett lyckligt andetag
bli fri och lycklig. Fången det är jag.
Befrierskan är du. Så tag emot
en utesäglig glädje vid din fot.

När stundens lycka icke längre finns,
då blir din stämman vad jag säkrast minns.
Din fjärran röst skall stilla, ömt och klart
förkunna mig en lycklig morgon snart.
Min värld skall ligga ond och kall och tom.
Din röst skall ge mig riklig läkedom,
skall säga mig, att om än åren stupa
i intet, bor i fjärran gränslöst djupa
och evigt friska källor livets kraft —
att allt det vackra vi tillsammans haft

har kommit fjärran från och lever kvar
i stora makters eviga försvar.

Och jag skall tacka dig, ty väl jag vet,
att stundens lycka rymmer evighet.

IN MEMORIAM

I.

Den visan som begynte spela
inom mig av sig själv igen,
den måste stått mitt hjärta när
en gång för länge sen. Ty hela
min lycka välldes upp med den,
och hon var plötsligt hos mig här,
som var mig kär.

Och där var ingen sorg och klagan,
men bara jubel utan slut,
det allra högsta som vi drömt,
vi två, en gång — den bästa sagan.
Så är det — när det bittraste man tömt
då plånas alla onda syner ut
och bara ljus är kvar vid sagans slut.

II.

Ej visste vi varifrån
vi kom och vart vi gick
och hur en gång som lån
vår längtan vi båda fick.
Vi nämnde viskande namn
och bidade famn i famn
vårt ögonblick.

Så fick vi det lugnt och tryggt
och talade sakta om
hur allt som oss skilde styggt
försvunnit småningom,
om längtan som aldrig dör,
om mörkret därutanför
och glädjen vi själva byggt.

Och ögonblicket har gått
och du — men jag har kvar
de frågor som jag fått
för evigt i förvar.
Varför du grät och log,
varför vår glädje dog.
Jag söker ensam svar.

III.

Har du hört om blommor och ljus, att blommor
och ljus ha dött för oss.
Det finns ingenting kvar.
Under stjärnornas bloss
är jag ensam kvar.

Den eviga ångestens visa
skall den ej dö till slut.
Jag minns en annan visa
som sjöngs en gång förut.
Dess susning hör jag gå
långt in i själens hus.
Den handlar om oss, hur vi gladdes
åt blommor och brinnande ljus.

IV.

Allt det svåra som jag mött
har du lärt mig att förstå.
Du har tröstat mig när jag var trött.
Du har lärt mig älska glatt och ungt
— ha väl många kunnat älska så?
Du har lärt mig lida djupt och tungt.

Du skall sjunga för min själ
sånger av ovansklig ro.
Efter striden skall jag väl
i din frid få bo.
Tiden flyr från oss, men aldrig från
ögonblick som en gång varit ditt.
Vad du skänkt mig är ej timligt lån.
Det är evigt mitt.

V.

För länge sedan hade jag en dröm som ej var god.
Du sade att du ville gå till dagen genom blod
och lämna kvar i natten mig som ingenting för-
stod.

Nu är det länge sedan dess, och nu förstår jag allt.
Men den som går mot ljus och dag är inte din
gestalt.
Det är min kärleks bild av dig, och den är mer
än allt.

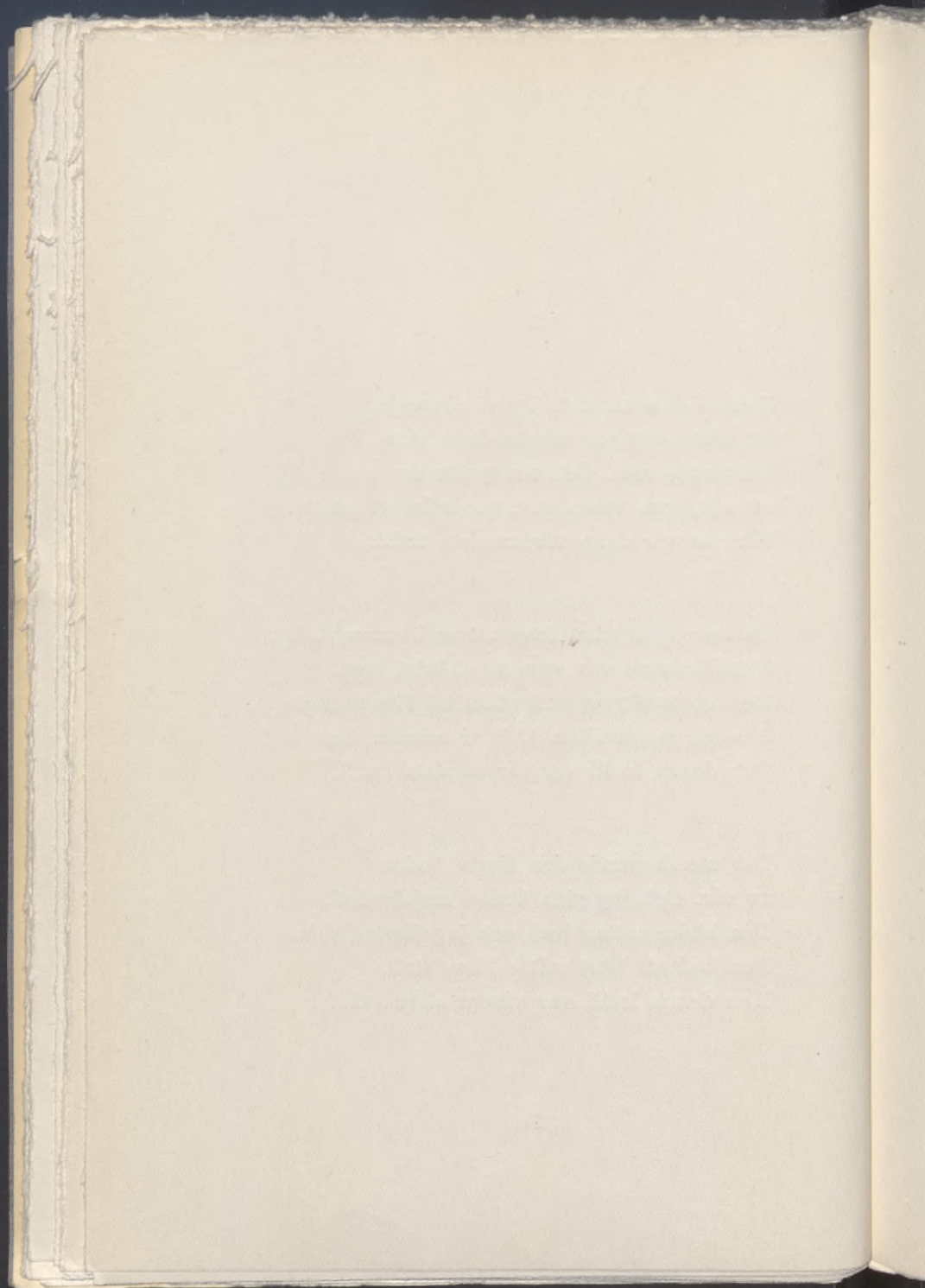
Du själv har gått så som du sagt, när intet jag
förstod,
har velat gå till dagen ut, till livet ut i blod
och lämna mig till ensam kamp med mörkrets
dunkla flod.

VI.

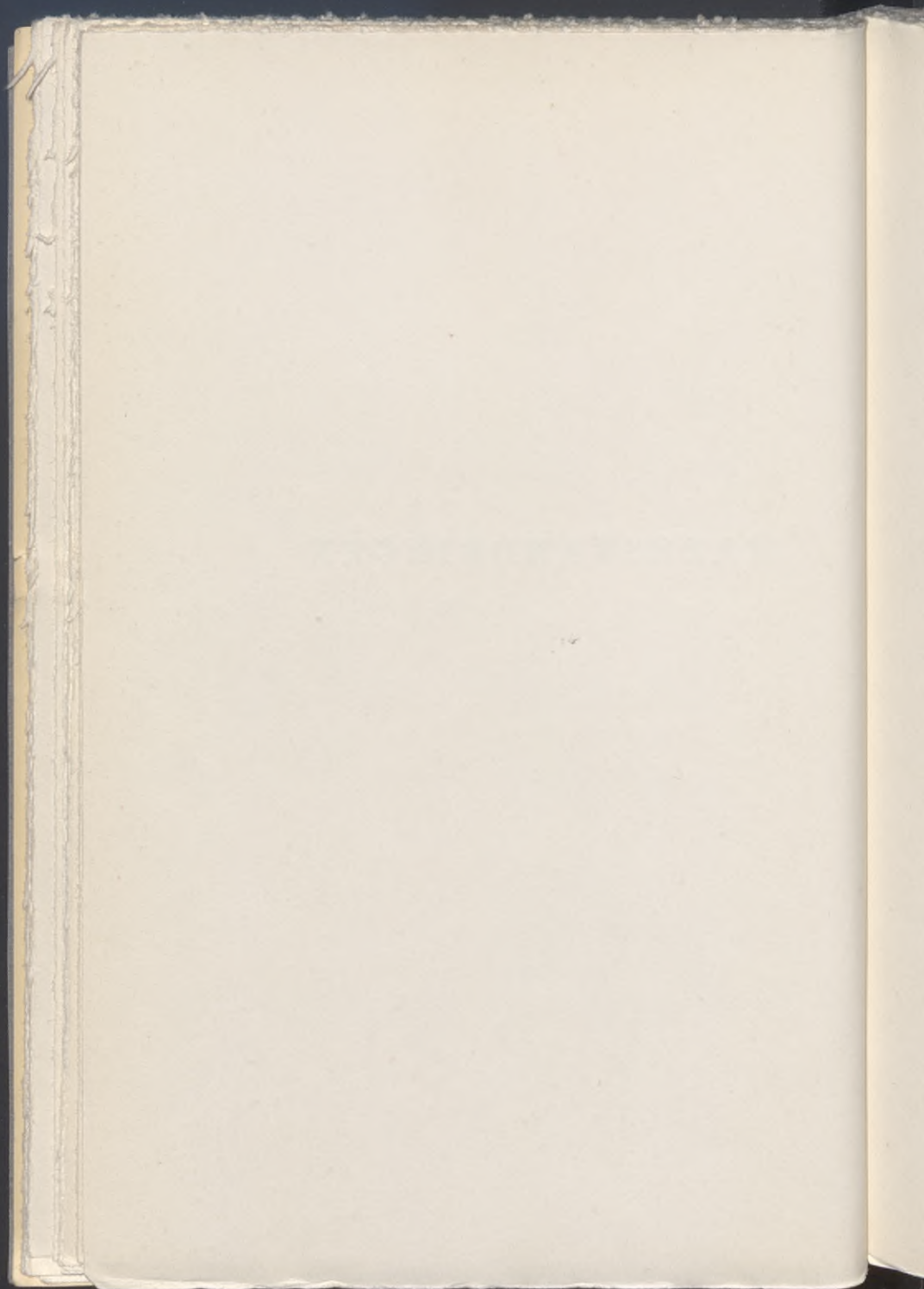
Som döden var det. Ty vi visste ju,
att nästa dag var våra mötens sista.
Du skulle resa. Och nu tyckte du
att allt, som våren gav, var svårt att mista.
För oss var detta vårens sista kväll.

Det var ej mycket kvar att se i rummet.
Ditt lilla rum var som ett skövlut hem.
Men runtomkring vart stilla tal förnummet
från gångna kvällar. Och vi mindes dem.
Och denna kväll var vårens sista kväll.

Där ute domnade den första floden
av vår. Och jag gick hem i majlövdoft.
Den bleka natten bad, och jag förstod den.
Den bad att intet måtte bliva stoft.
Men denna kväll var vårens sista kväll.

HADESVANDRINGEN

I.

»Vad driver dig, sångare, dystert och tråget
den mörkaste vägen?»

Jag vandrar mot mörkret att finna min kära
och henne till ljuset, till morgonen bära.

»Det är sagt: du skall längta till solen och dagen
och ej till den värld som i mörker är slagen.»

Men döden har ljuset i fångsel slutit.
Jag vill hämnd mot mörkret, som ont förbrutit.

»Var kom du då från?» — Från en lycka jag drömt,
från en dröm som jag anat, från en aning jag
glömt.

»Vart bär nu din led?» — Till strid mot döden,
till strid för min dröm, till morgonglöden.

II.

Här skälver mörkret av kval. Och natten kväver
som lågor i stormen livets tynande glöd.
Här rivs den väven sönder som livet väver.
Här bor den makt, vars namn är Intet och Död.

Förbannelse över det öde som evigt följer
allt livsvarmt mod, all ung och segrande tro.
Förbannad i evighet du som vägen döljer
och låter mitt ljus i eviga mörker bo.

III.

Jag hälsar evig gråts och ångests rike
så som man hälsar välbekanta vänner.
I natt och ödslighet vart jag dess like
så visst som någon dödlig döden känner.

Djupt i mitt eget hjärta sången ekar
av kvävda rop, förklingande i Hades.
Men vad jag söker är de solskenslekar
som med min älskade i graven lades.

Jag själv är vorden nu i släkt med natten,
min sång är ångestens, när hjärtat bankar.
Men vad jag söker, ack! är ljus på vatten,
är ömma händers lek och goda tankar.

O, kunde ändå ljus — Men bönen hisnar
som inför det som icke ens får tänkas.
O kunde ljus, förrn hjärtat helt förvissnar,
åt mig och alla Hadesfångna skänkas.

IV.

Jag vet väl vem det skall vara
som kommer med ljus i sin famn
och blommor, att uppenbara
oändlig salighets namn.

Du skall komma, en skygg liten flicka,
med mörkrets dagg på ditt hår
och ögon som drömmande blicka
likt dens, som från skuggorna går.

Det skall komma en gång, då du träder
på tröskeln med strålande frid
i vita och blänkande kläder
och säger, att dagen tar vid —

Att värvet, från vilket jag somnat
till tyngande drömmar om död,
mig väntar att varda fullkomnat,
att slut är all ängslan, all nöd.

Du har gått genom smärtans låga,
du har gått över dödens dörr.
Men du ler och bejakar min fråga,
om du än är densamma som förr.

Och kväll och natt äro gångna.
Och döden var dröm som tog slut.
Vi äro ej längre fångna.
Till ljuset, till livet gå vi ut.

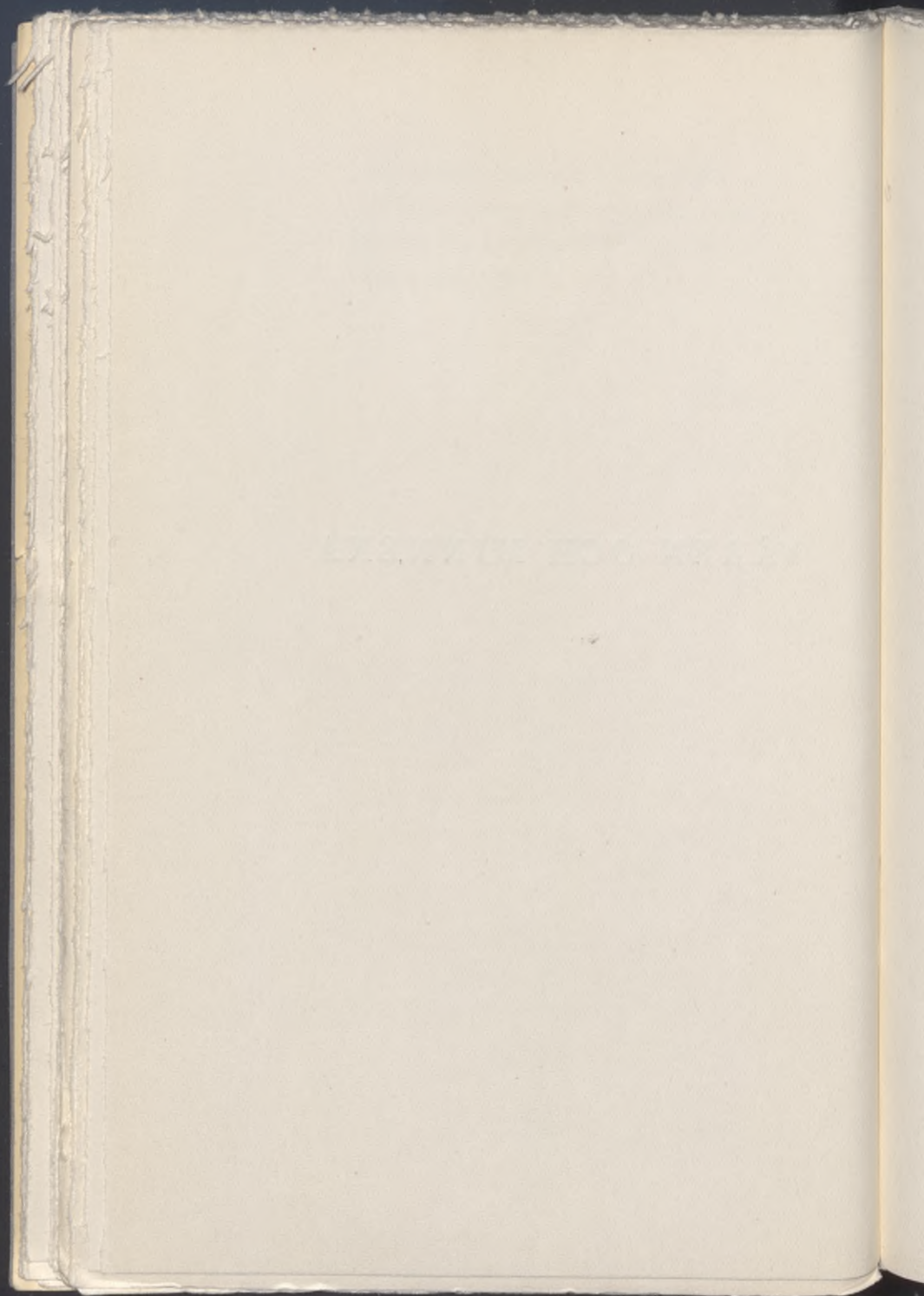
V.

För den stora tystnaden
bävar min själ.
Må varje ärligt hjärta be,
att nu det går mig väl.
Jag måste lämna allt jag känt.
Jag måste färdas oavvänt
på hav där intet ljus är tänt
att lysa hem min själ.

Hur skall jag finna vägen
och styra färden väl,
då ej jag har en strimma kvar
av ljus i min själ.

Men kanske blir mitt hjärta lugnt,
när färden mest går svårt och tungt.
Då hör jag kanske som ett ungt
brus i min själ.

VÅREN OCH MINNENA

I.

Och detta är min ungdoms stad,
där gamla minnen stå på vakt
som ljusen i en fönsterrad
och binda med oändlig makt.
Här steg vår längtan ungdomsglad,
vårt hopp var visst och oförsagt.
Här sjönk till slut som döda blad
vår ungdoms ljusa majkvällsprakt.

Vart gingo de som kunde allt?
Se, tusen gåtor återstå.
Vart flydde livets äkta halt?
Det måste levas självt ändå.

Var är vår glädje, var vårt hem,
var är den sång vi svuro tro,
och var är arvet efter dem
som levat här och gått till ro?

Men låt oss sluta fast vår krets
till glädjens ära och försvar,
om av den glädje oss beretts
det bara är en gnista kvar.
Och om vårt liv är storm och strid,
så må det vara till beskydd
för någon dröm om ljus och frid,
för våren som ej än är flydd.

II.

Mitt hjärta längtar mycket
efter dig, min vän.
Så kan det vackra stycket
begynna omigen.
Den sången, som förnyar
så många gamla ord,
skall stiga högt mot skyar
och sjunka djupt mot jord.

Jag vandrar nu i bruset
av fri och lycklig rymd.
Och den, som går mot ljuset,
hans blick är stundom skymd.

Så tag min hand och led mig
och sjung min vandrings sång.
Så länge du är med mig,
går trygg mot morgonen vår gång.

III.

Den isande nattens stjärnerymd
stupade brant över kullens topp.
Av intet var himlens oändlighet skymd.
Vi gingo mot evigheten opp.

Då mäktade vi ej vandra mer.
Då böjde du ditt huvud mot
min arm. Då sjönko stjärnorna ner
att vila vid din fot.

IV.

Den vintriga världen, den öde
slätten har väckts till fest.
Det är som fanfarer ljöde
att hälsa en främmande gäst.
Den främmande gästen är våren.
Den kommer i kväll till oss
mitt bland de frysande snåren
under vinterstjärnornas bloss.

Det är som en morgonens sägen
om lyckliga gudars stam.
Hör sången: strö rosor på vägen
där min drottning i fägring går fram.

Väl skymmer i isiga dalar
till kväll, som en vår ej fanns.
Men från aftonrodnadens salar
ha höjderna kvar sin glans.

O låt ej min vår förfrysa,
ty den är späd och kan dö.
Det vackra skimret låt lysa
som sjunkande sol över snö.
O låt oss ej förlora
vad livet har enkelt och stort.
Men lyssna i kväll, när den stora
våren slår på din port.

V.

Käraste barn, hur måste ej mörkret svinna
där du går fram i makt, där ditt väsen spåras —
vinterns kyla och stränghet med hast förrinna,
åsens gamla marker tina och våras.

Här blev tusende höstars fågring myllad.
Känn den makt, som evigt faller och stiger.
Här blev tusende vårars seger hyllad.
Över eviga minnen jorden tiger.

Här ha hjärtan veknat och hjärtan härdats,
längtat hett och tröttnat att hett begära.
Ingen som vi mot rymd och ljus har färdats,
ingen som du i dröm och renhet, kära.

VI.

På doft och dager märkes väl,
att våren bryter in.
I vårljus binder jag din själ
vid min.

Med brus går vårens fria ström.
Det doftar kring vår stig.
All våren är en lycklig dröm
om dig.

Nu får jag kraft, som vattenöst
i vårens egen älv.
Nu går ur vinterns tvång förlöst
du själv.

Min vackra vår! Du som är min,
som är mitt ve och väl!
I vårljus binder jag vid din
min själ.

VII.

Tre gånger har jag gått genom nattens svarta älv,
tre gånger på den bro som ej brister eller bär.
Tre gånger har jag dömt och rannsakat mig själv
och sett att över allt jag har dig kär.

Och väl har jag stått i förintande glöd
och legat stum och blind i dödens mull.
Men starkare än liv och djupare än död
är det som jag känner för din skull.

Tre gånger har du givit och några gånger till
åt mig av allt ditt hjärta din rika unga vår.
Och ofta ha vi önskat, att tiden stode still.
Vår evighet är kvar fast tiden går.

VIII.

Jag ville önska till vårt nästa möte,
att blott en stund mitt hjärta bleve kallt,
att blott en stund mitt blod mer stilla flöte —
att klart och lugnt jag kunde säga allt,
att lugnt jag kunde tacka dig för allt.

Om mitt begär ett ögonblick blev stilla,
min blick ej bländad mer, min panna sval,
då skulle intet mina ord förvilla,
då skulle du förnimma sakta tal
och inte bara storm och glöd och kval.

Men dina blickar som emot mig dragas
och dina händers hett förstulna smek
och våra hjärtans makt att jämt betagas
— det är en alltför omotståndlig lek.
Du själv har ord av gränslöst ljuvlig makt,
och därför får mitt hjärta intet sagt.

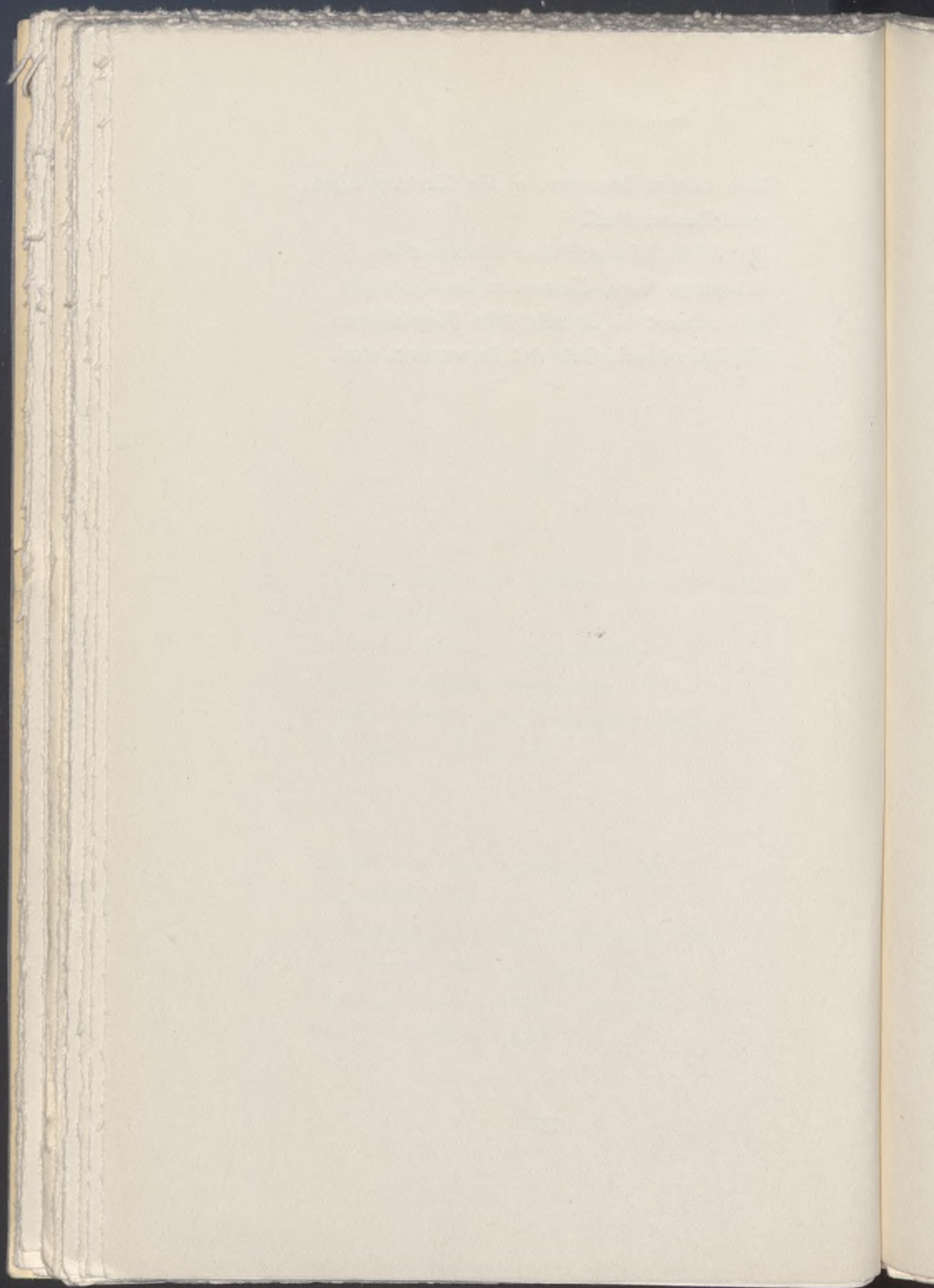
IX.

Vi gingo hän mot Kungsängsliljans ängar.
På åldrig jord
den unga våren all sin fågring öst.
All oro tryggats, bannet var förlöst.
I våra hjärtan sjöngo spända strängar
till stora, vackra ord.

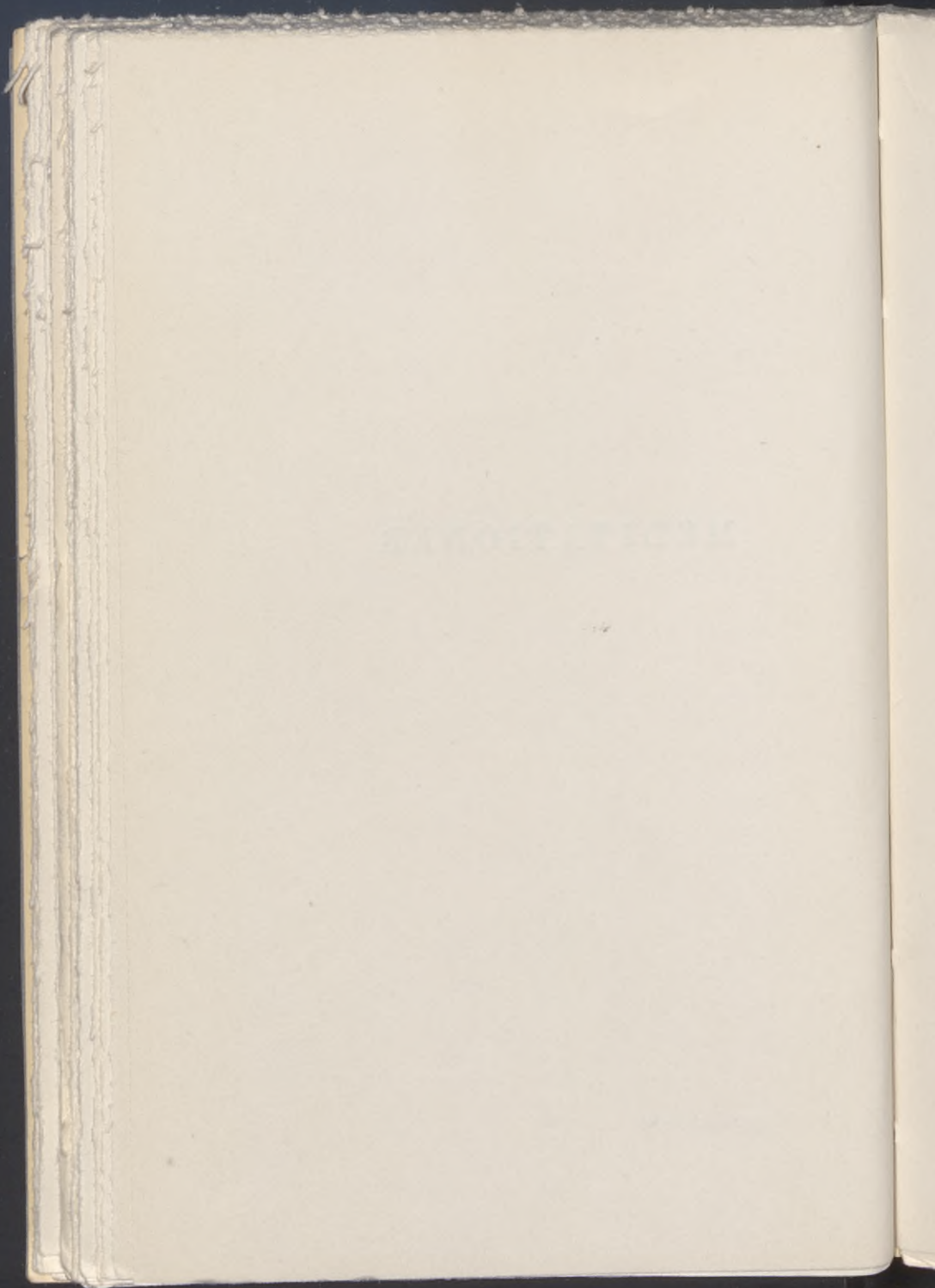
Bakom oss lågo vårens alla strider
som släckta bål.
Vi mindes sista Valborgsnattens brand,
där bortom kalla, öde vinterland.
Vi gingo hand i hand — en vår omsider! —
mot ljusa, säkra mål.

Men hösten kommer, ej för första gången,
med frusna blad.

En väldig himmel över staden slår
sitt tunga valv, då ensam hem jag går
och minnet följer mig från Fågelsången
till Odinslund. Och det är samma stad.

MEDITATIONER

I.

Hur skimrar ej allén så luftigt vitt,
så kyligt rent, att mina ögon tåras.
Ett minne vaknar: allt var ditt
i våras.

Nu sjunger icke vinden i allén.
Och under valvens skira, höga bågar
är intet flyktigt vårens sken
som lågar.

Det är så stilla som i dödens stad.
Men rymden, fri från livets lust och hunger,
är fylld av sång: man vet ej vad
som sjunger.

Det sjunger om att bara gå och gå
i vinterträdens värld av dröm och vaka
och gamla dagars trygghet få
tillbaka.

Att gå en ändlös vinterskog emot,
där såsom spår förenas alla öden.
Det sjunger om all oros bot
i döden.

II.

Och vore det sant, att vintern är svår,
är bitter, ond och lång
blott för att få bli mer härlig vår
till slut — en annan gång.

Och vore det så, att livet ger
allt kval, all hisnande nöd
blott för att få ge så mycket mer
av hugnad i överflöd.

Då väntar en fest, en gränslöst stor,
då går det till slut mig väl.
Då kommer en vår, på den jag tror
så fast som på liv och själ.

Då slår min vinter i blommor ut
mer skönt än jag kan tro.
Då får jag bo — en gång, till slut —
i glädje och ro.

III.

En skimrande solig höstens dag
har givit mig åter allt.
De svunna minnenas sköra behag
tar ny gestalt.

En sådan strålande dag av höst
vid första frostens dörr
har bådats mig lycka och givit mig tröst
rätt ofta förr.

Nu ser jag en lycka som tidigt dog
stå upp, och drag för drag
jag känner igen hur den grät och log
sin korta dag.

Jag känner ock, att jag ej har bett
förgäves om nya kval
och ny stor lycka. Mitt hjärta slår hett
fast vinden är sval.

IV.

Det ljusnar åter som till vår
nu efter tidig snö.
Som festligt ny all världen står
och vill alls inte dö.

Det skimrar blitt i parkerna
kring stammar utan blad.
Det spirar mjukt i markerna.
Man vet blott ej till vad.

Det kan ej vara våren här.
Det är en fjärran vår.
En fjärran lyckovår det är.
Ett sken som snabbt förgår.

V.

Bort går den värld som är vår.
Den makt som din vilja spänner,
det liv som ditt hjärta bränner
med längtan — detta består.
Som vind förgår vad vi önska.
För andra skall våren grönska.
Vår vandring var svår och lång.
Men något ledde vår gång.

Vad är väl du, vad är jag
och vad vår flyktiga saga
och allt vi älska och klaga.
Allt väsens eviga lag,

som lever när vi äro döda,
skall föra i glädje och möda
till ända vår vandringsdag.
Vi följa en evig lag.

VI.

Min kväll är sen, betyngd min själ.
Men jag vill se hur solen dör,
och det är några vilkas väl
jag ville bedja för.

Det är allenast några få
som ha mitt liv med glädje fyllt.
Mitt liv är armt att tänka på.
Det har jag själv förskyllt.

Jag kan ej be för dem som gjort
än mera tung att gå min led.
Må nattens famn och glömskans port
ge deras minnen fred.

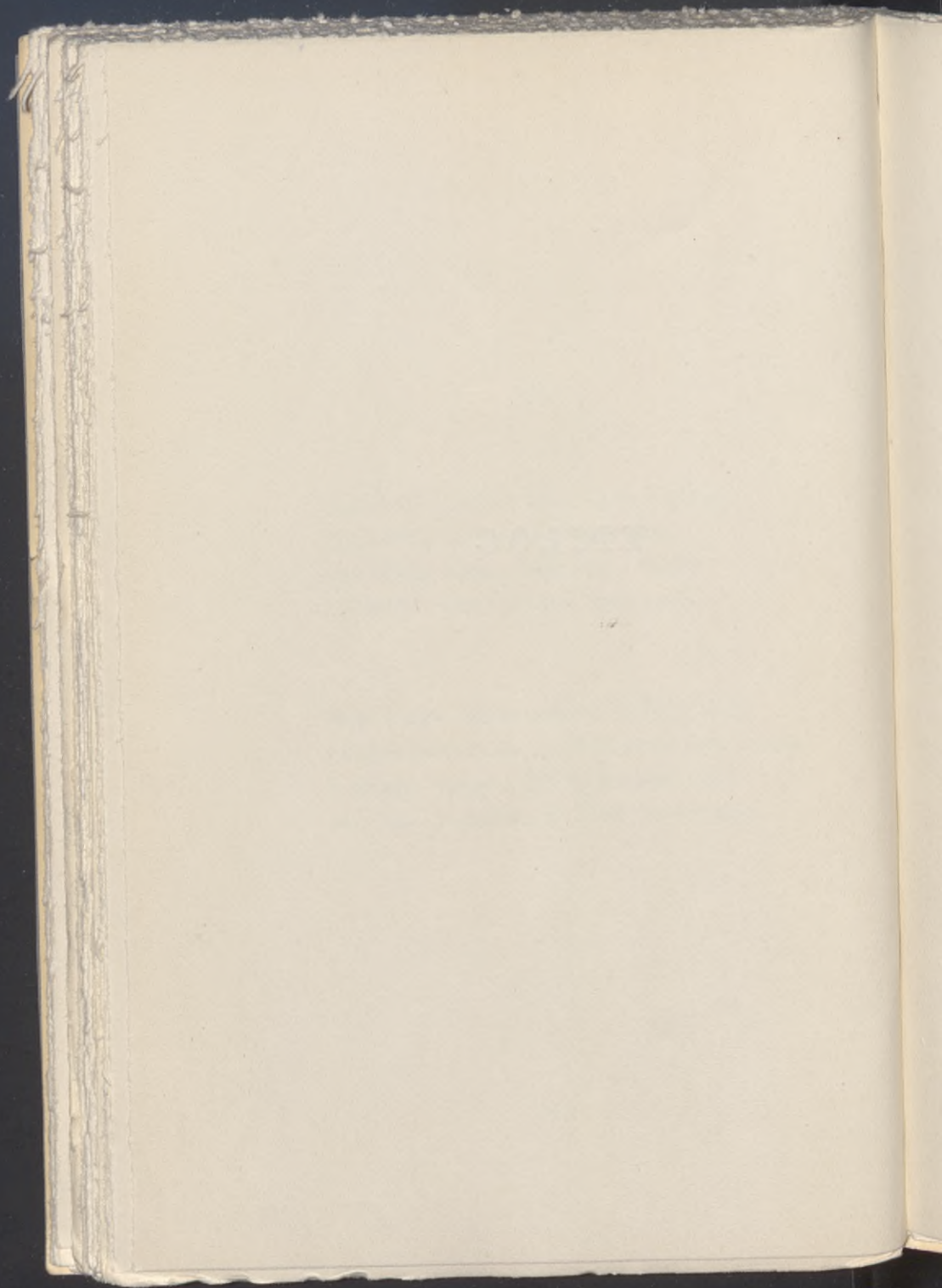
Men de som gett mitt hjärta hem,
för dem vill ödmjukt tyst jag be.
Ty jag har ingenting åt dem
av överflöd att ge.

VII.

Jag skall ej klaga eller sörja mycket,
fast aldrig mera dina ögon lysa.
Det skulle bättre fallit dig i tycket
att skiljas lätt, ej bäva, icke rysa.

Men i mitt hjärta står en boning redo,
en ljus och stilla sal. Där skall ditt minne
i längtan helgas. Allt vi fordom ledo
och allt vi gladdes åt skall bo därinne.

EPILOG

I.

Min lyckas hus var hela världens rum
och fyllt av lycklig sång. Själv gick jag stum.
Jag lyssnade. Min blick var blind av ljus.
Mot himlen reste sig min lyckas hus.
Jag tyckte stjärnor voro nära mig
och vårens vindar ville bära mig.

Nu är min lycka nattens öde ro.
I evigt fjärran lyckans stjärnor bo.
Men ändå nära. — Klaga kan ej den,
som har den stora nattens rymd till vän.

II.

O lys mitt mörker, ljus som först
jag såg, när mörkret var mig störst
för länge sen.

Ty mörkret kommer tungt och stort,
och nattens välde har jag sport
på nytt igen.

O du som alltid varit har
mitt enda fäste och försvar,
gå icke bort.
Jag längtar efter morgonljus.
Och natten fylls av öde brus;
den är ej kort.

O gör min natt så fylld av dröm
och stjärneljus, som livets ström
av kval är het.

Fräls mig med svala tankars här,
och låt mig minnas att du är
i evighet.

III.

Min stjärna känner zodiakens tecken
och har befarit alla himmelsstrecken.
Den stiger nu mot högre rymd och frid,
ty nu tar evighetens välde vid.

I rymden många stora makter råda
och många under äro att beskåda.
Och många stjärnor har min stjärna mött.
Den lyser irrande, den skrider trött.

Det är stor glans och prakt i stjärnevärlden.
Oräkneliga bloss gå med på färden.
Högtidligt vandra himlens mör till dans
bland väktare med gnistvit sköld och lans.

Men ovan vintergatans stjärnefloder,
där har min stjärna hem och vän och moder.
Där ebba ljusets heta flöden ut
och evigheten väntar utan slut.

O evighet! Ej kan din längd förskräcka,
då i ditt sköte inga stjärnor gäcka.
Må evigt ljus de andra lysa hem.
Till mörker går min stjärna bort från dem.

IV.

Klart ser och vet jag, att det måste finnas
en värld av ro, i fjärran någonstans,
där alla trådar som av ödet spinnas
bli vävda samman under stjärneglans.

Där skola vår och vinter stilla mötas
och sorg och glädje icke skiljas åt.
Där skall ej något enda liv förnötas
i rolös längtan eller tröstlös gråt.

Men jag har ej på långt när ännu levat
nog mycket för att kunna hitta dit.
Och denna väg jag vandrat, vacklat, trevat
är icke hela vägen, blott en bit.

V.

Den kraft som driver blad och blom,
den livets egen flod
som ger sin dyra rikedom
till pris åt ond och god:

Den stannar ej sin jämna färd,
den är en evig älv.
Det som dör bort, det är den värld
som vuxit med dig själv.

Ditt eget namn skall plånas ut,
och det som var dig allt
skall blekna bort i natt till slut
och mista sin gestalt.

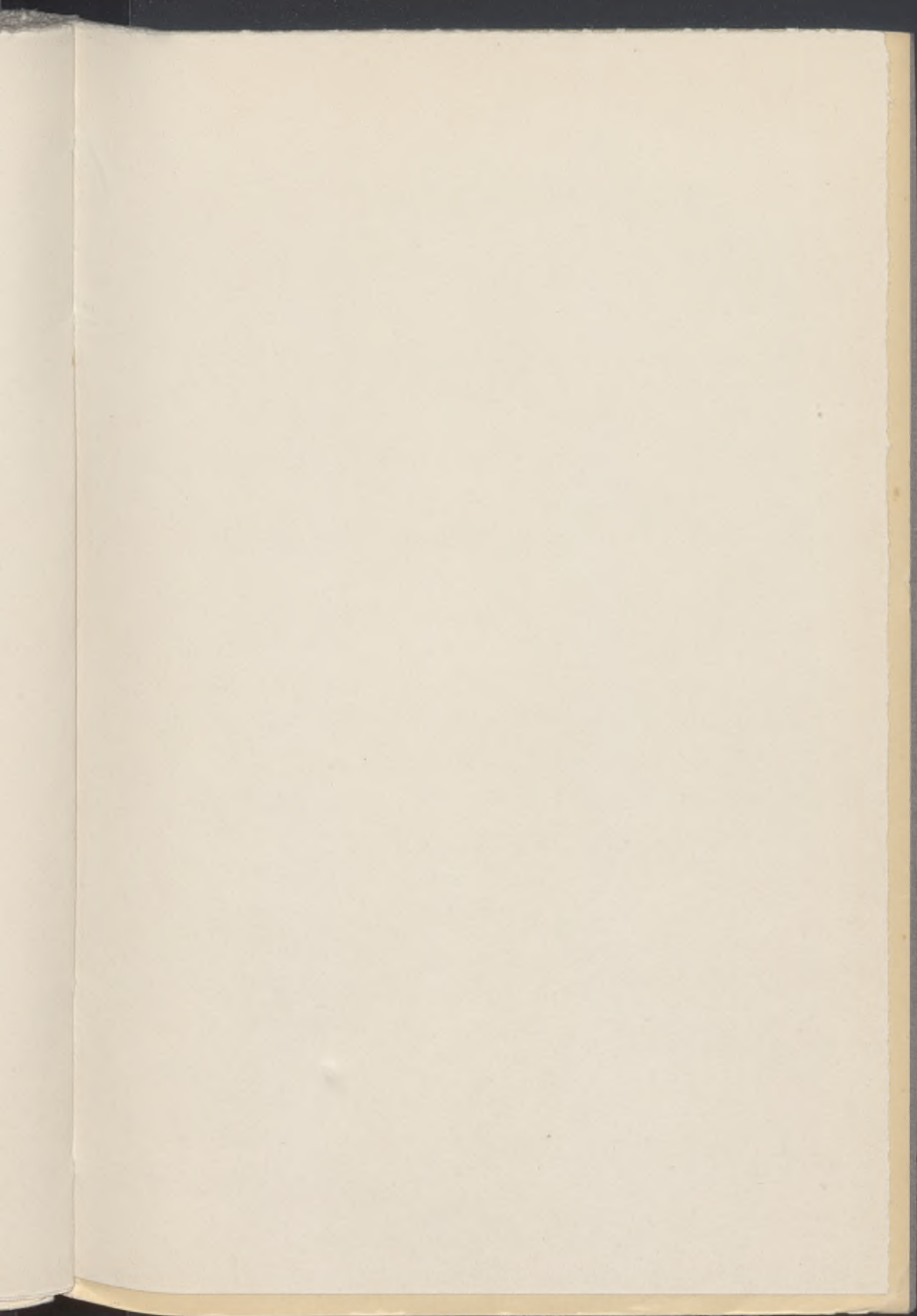
Kanhända strides dock den strid
som varit din och min,
ännu, när denna korta tid
i mörker glidit in.

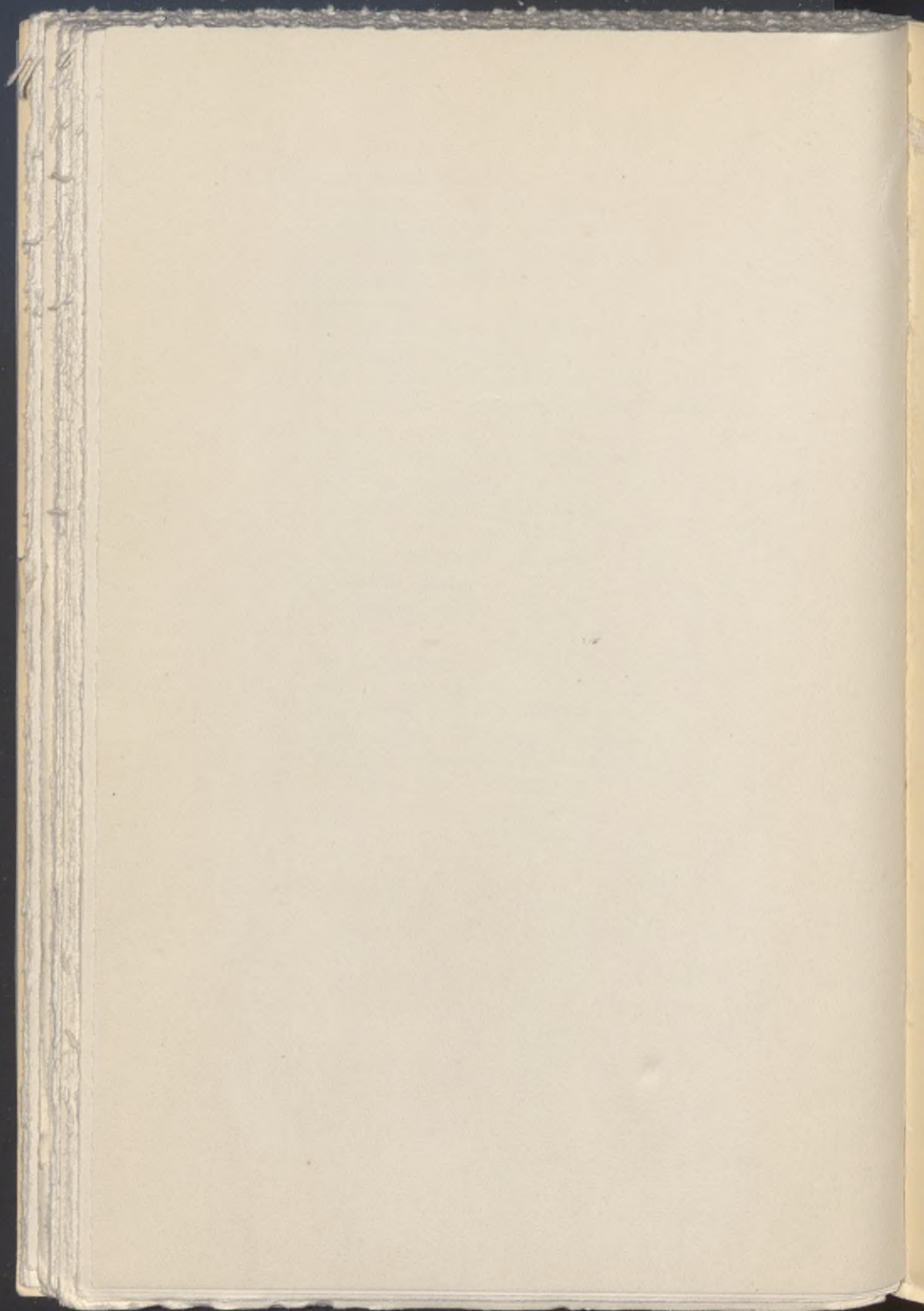
Kanhända lever kvar en sång
om allt som ingen vet —
om livets oro, nöd och tvång
och livets gränslöshet.

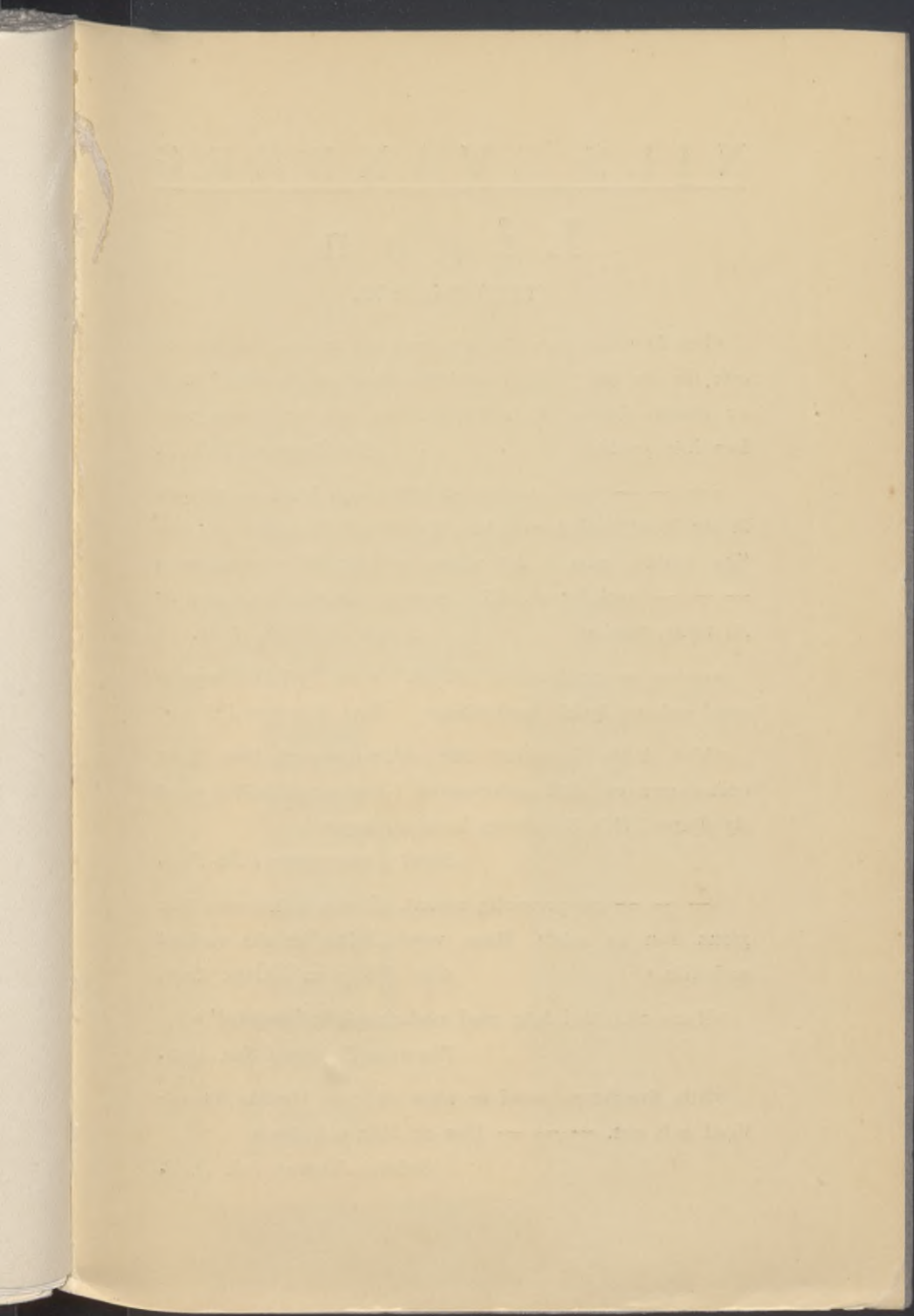
Innehåll

Invokation	5
En Örjansvisa	7
Idyll	11
1. Ni alla som ha kärt det vackra	13
2. Nu vilar efter soluppgångens möda	15
3. Jag vill tänka på den stora, ljusa sjön	17
4. Alla de ljusa hagar	19
5. Stark och lycklig klöverdoft	21
6. Det minnet får ej ro	23
7. En röst i fjärran	24
In memoriam	27
1. Den visan som begynte spela	29
2. Ej visste vi varifrån	30
3. Har du hört om blommor	32
4. Allt det svåra som jag mött	33
5. För länge sedan	34
6. Som döden var det	35
Hadesvandringen	37
1. Vad driver dig, sångare	39
2. Här skälver mörkret av kval	40
3. Jag hälsar evig gråts och ångests rike	41
4. Jag vet väl vem det skall vara	43
5. För den stora tystnaden	45

Våren och minnena	47
1. Och detta är min ungdoms stad	49
2. Mitt hjärta längtar	51
3. Den isande nattens stjärnerymd	53
4. Den vintriga världen	54
5. Käraste barn	56
6. På doft och dager märkes väl	57
7. Tre gånger har jag gått	59
8. Jag ville önska till vårt nästa möte	60
9. Vi gingo hän mot Kungsängsliljans ängar	62
Meditationer	65
1. Hur skimrar ej allén så luftigt vitt	67
2. Och vore det sant	69
3. En skimrande solig höstens dag	71
4. Det ljusnar åter som till vår	73
5. Bort går den värld som är vår	74
6. Min kväll är sen	76
7. Jag skall ej klaga	78
Epilog	79
1. Min lyckas hus	81
2. O lys mitt mörker	82
3. Min stjärna känner zodiakens tecken	84
4. Klart ser och vet jag	86
5. Den kraft som driver blad och blom	87

N I L S S V A N B E R G

L å g a n

(1926) Pris 2: 75.

»Det är svårt att alltid säga vad det är som fånglar oss och får oss att lyssna i en liten skenbart okonstlad strof av denne diktare. Och dock finnes det, ty annars vore han inte poet.»

Bo Bergman i D. N.

»— — — han strävar att ärligt och klart ge uttryck åt sin livsstämning, och han får därvid fram den personliga timbre, som i all sådan lyrik är det väsentligaste. — — — ansluter sig till den unga svenska lyrik som är att räkna med.»

Anders Österling i Sv. D.

»— — — avgjort ett uttryck för ett lyriskt temperament och en lyrisk begåvning.»

Sten Selander i St. D.

»Men denna intensitet blir aldrig överord. Den ligger endast som en glöd under orden. I denna måttfullhet visar sig djupast Nils Svanbergs konstnärskap.»

Bertil Lundquist i St.-Tidn.

»— — — en personlig accent, på vars äkthet man inte gärna kan ta miste. Hans versbildning är ofta vackert melodiös.»

Carl Björkman i Östg. Corr.

»Hans dikt är i hög grad verkningsfullt 'besjälad'.»

Thorsten Eklann i Soc.-Dem.

»Nils Svanbergs poesi är utan att vara blodlös förandligad och ren. — — — Den är äkta och öm.»

Gabriel Jönsson i S. D. S.

600283271

Göteborgs Universitet

